

Sygn. akt II C 447/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Metera

Protokolant: Martyna Siwiec

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2021 roku w Warszawie

sprawy z powództwa S. Ł.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o przeprosiny i zapłatę

I. oddała powództwo w całości;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego.

Sygn. akt II C 447/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 marca 2021 roku

Pismem z dnia 12 kwietnia 2018 roku (k. 3-4) S. Ł. złożył przeciwko (...) z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 15 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Powód wskazał, że podczas rozmowy z reporterką telewizji (...) został nagrany ukrytą kamerą, a nagrany film został później przedstawiony w programie (...) i wyemitowany na antenie telewizji (...). Powód podniósł, że nie wyraził zgody na nagranie i rozpowszechnianie swojego wizerunku oraz że wyemitowany materiał przedstawił go w negatywnym świetle jako osobę utrudniającą postępowanie i wyjaśnienie sprawy oraz pomagającą osobie podejrzanej o popełnienie przestępstwa.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 lipca 2018 roku (k. 17-18) pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powoda w całości i zakwestionowała roszczenie co do zasady oraz co do wysokości.

Na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2019 roku (k. 38-39) powód zgłosił dodatkowo żądanie przeprosin. W piśmie z dnia 23 maja 2019 roku powód sprecyzował treść przeprosin (k. 46).

Sąd na wniosek powoda wezwał stronę pozwaną do przedstawienia na płycie CD/DVD: 1) nagrania wykonanego ukrytą kamerą w dniu 23 stycznia 2018 roku dotyczącego S. Ł. oraz 2) nagrania programu (...) z dnia 29 stycznia 2018 roku. W piśmie z dnia 28 sierpnia 2019 roku (k. 56-57) pozwana zawiadomiła Sąd, że nie posiada w/w nagrań a obowiązek ich przechowywania wygasł z uwagi na upływ terminu.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2021 roku (k. 26-28) strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2018 roku w godzinach wieczornych do mieszkania (położonego w kamienicy w K.), w którym mieszka powód zadzwonił domofon. Powód wpuścił kobietę proszącą o otwarcie drzwi do budynku. Następnie kobieta w obecności dwóch mężczyzn zapukała do drzwi mieszkania powoda. Powód otworzył drzwi, a kobieta poinformowała go, iż jest reporterką telewizji (...). Reporterka rozmawiała z powodem o (...), twierdząc że wskazana osoba mieszka pod tym adresem. Powód poinformował ją, iż mieszka pod tym adresem od 12 lat i nie zamieszkuje tu nikt o imieniu (...) (przesłuchanie powoda w charakterze strony – k. 38-39, 96-97).

Dnia 29 stycznia 2018 roku kolega powoda P. N. zatelefonował do powoda i powiedział mu, że rozpoznał go w jednej z osób występujących w programie (...) wyemitowanym na antenie telewizji (...), mimo iż jego twarz była „zamazana mgłą”. Powód po powrocie do domu obejrzał na stronie internetowej programu (...) materiał (trwający 5-6 minut), w którym rozpoznał siebie podczas rozmowy z reporterką Ż. T., która była w jego mieszkaniu wraz z dwoma mężczyznami tydzień wcześniej (przesłuchanie powoda w charakterze strony – k. 38-39, 96-97; zeznania świadków – k. 82-83).

Powód wysłał do telewizji (...) korespondencję e-mailową dotyczącą niniejszej sprawy (wydruki e-maili wysłanych 30 stycznia i 23 lutego 2018 roku – k. 5-8).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wskazanych powyższej dowodów z dokumentów oraz przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda i zeznań świadków (przesłuchanych w ramach pomocy sądowej – art. 235 § 1 zd. 2 k.p.c.). Autentyczność i treść dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Przesłuchanie powoda oraz zeznania świadków były natomiast spójne i korespondowały ze sobą, nie dowodziły jednak tego w jaki sposób powód został w programie przedstawiony; w szczególności nie pozwoliły na ustalenie, czy zostały naruszone jego dobra osobiste.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Przepis art. 448 k.c. przewiduje, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia [...]. Stosownie natomiast do art. 81 ust. 1 zd. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił okoliczności faktycznych, na których opierał powództwo. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei art. 232 zd. 1 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód nie dostarczył Sądowi nagrania, na którym utrwalony został jego wizerunek, a które zostało wykorzystane w programie telewizyjnym. Sąd na podstawie przeprowadzonych dowodów przyjął, iż emisja programu miała miejsce oraz, że wizerunek powoda został na nim utrwalony i rozpowszechniony. Jednak powód nie wykazał, iż jego wizerunek był możliwy do rozpoznania przez szerszy krąg osób. Wobec braku nagrania nie ustalono jaki był sposób przedstawienia powoda, czy został on pomówiony o określone postępowanie lub cechy, czy zostało podane jego imię i nazwisko oraz czy jego głos został zmieniony. Nie zostało wykazane także jaka część postaci powoda znalazła się na nagraniu oraz jakie konkretnie słowa padły podczas nagrania. Niemożliwe było więc ustalenie, czy doszło do

naruszenia dobra osobistego w postaci wizerunku powoda czy dobrego imienia. Brak było podstaw do przyjęcia, że powstała po stronie powoda krzywda w postaci ujemnych doznań psychicznych, naruszenia dobrego imienia czy choćby zagrożenia związanego z rozpowszechnianiem wizerunku. Ponadto, samo to, iż powód został żartobliwie określony w rozmowie telefonicznej przez kolegę „celebrytą” nie oznacza, iż doznał krzywdy, która powinna zostać zrekompensowana zobowiązaniem pozwanego do zapłaty kwoty pieniężnej w trybie art. 448 k.c., gdzie wskazano, iż Sąd jedynie może przyznać określoną kwotę tytułem zadośćuczynienia, nie zaś musi.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca utrwała audycje, reklamy lub inne przekazy na odpowiednich nośnikach i przechowuje je przez okres 28 dni od dnia rozpowszechnienia audycji, reklamy lub innego przekazu. Po upływie tego okresu przechowuje się zapisy audycji, reklamy lub innego przekazu będącego przedmiotem postępowania przed organem państwowym do czasu zakończenia tego postępowania. Stosownie do ust. 2 osobie, która twierdzi, że treść audycji, reklamy lub innego przekazu narusza jej prawa, należy na jej pisemny wniosek i na koszt nadawcy udostępnić zapis audycji, reklamy lub innego przekazu albo wydać taki zapis na jej koszt, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. Powód nie zażądał w terminie 28 dni wydania zapisu nagrania. Pozwana złożyła oświadczenie, iż nie jest w posiadaniu nagrania. Wobec powyższego Sąd nie mógł przyjąć negatywnych skutków z art. 233 § 2 k.p.c. Brak bowiem dowodu, że pozwana faktycznie dysponuje nagraniem, a obowiązek przechowywania jego zapisu ustał.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną. Uznać bowiem należy, iż powód zapoznał się z treścią nagrania programu (...) i subiektywnie mógł odczuć naruszenie swoich dóbr osobistych, zaś z uwagi jedynie na braki dowodowe nie mógł wykazać przed Sądem takowego naruszenia. Ponadto, powód poniósł już znaczne koszty procesu w postaci opłaty od pozwu i kosztów dojazdu na rozprawę z K.. Niesłuszne byłoby dodatkowe obciążanie powoda kosztami procesu w takiej sytuacji, zwłaszcza, że powód liczył, iż w toku sprawy dojdzie do ujawnienia treści programu telewizyjnego, na którym opierał swoje żądanie, co jednak nie nastąpiło. W ocenie Sądu, okoliczności sprawy mogą wskazywać na to, że reporter strony pozwanej rzeczywiście przez omyłkę trafił do innego mieszkania niż to, w którym miał mieszkać poszukiwany (...) na skutek pomyłki w numerze bloku. Skoro tak, to strona pozwana przyczyniła się do wniesienia przez powoda pozwu w niniejszej sprawie i niesłuszne byłoby obciążanie powoda kosztami procesu poniesionymi przy tym przez podmiot dysponujący stałą obsługą prawną.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)